

Дело C-134/23**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда****Дата на постъпване в Съда:**

7 март 2023 г.

Запитваща юрисдикция:

Symvoulío tis Epikrateias (Държавен съвет, Гърция)

Дата на акта за преюдициално запитване:

3 февруари 2023 г.

Жалбоподатели:

Somateio „Elliniko Symvoulío gia tous Prosfyges“ (Сдружение „Гръцки съвет за бежанците“)

Astiki Mi Kerdoskopiki Etaireia „Ypostirixi Prosfygon sto Aigaio“ (Дружество с нестопанска цел „Подкрепа за бежанците в района на Егейско море“)

Ответници:

Ypourgos Exoterikon (Министър на вътрешните работи)

Ypourgos Metanastefsis kai Asylou (Министър на имиграцията и убежището)

Предмет на главното производство

Жалба за отмяна на междуведомствено постановление за създаване на национален списък на сигурни трети страни, в който като сигурна трета страна за кандидати за международна закрила с произход от Сирия, Афганистан, Пакистан, Бангладеш и Сомалия е включена Турция.

Предмет и правно основание на преюдициалния въпрос

Преюдициалното запитване е отправено на основание член 267 ДФЕС и се отнася до тълкуването на член 38 от Директива 2013/32.

Преюдициален въпрос

Трябва ли член 38 от Директива 2013/32/ЕС, разглеждан във връзка с член 18 от Хартата на основните права на Европейския съюз, да се тълкува в смисъл, че

(1) не допуска национално (регулаторно) законодателство, което определя като принципно сигурна за определени категории кандидати за международна закрила трета страна, която, въпреки че е поела правно задължение да разреши обратно приемане на своя територия на такива категории кандидати за международна закрила, на практика не позволява от дълго време (в конкретния случай повече от двадесет месеца) обратното приемане на тези категории кандидати за международна закрила, без да е проучена възможността за промяна на позицията на тази страна в близко бъдеще

или в смисъл, че

2) обратното приемане в третата страна не представлява кумулативно условие за приемането на национален (регулаторен) акт, определящ трета страна като принципно сигурна за определени категории кандидати за международна закрила, но е кумулативно условие за приемане на индивидуален акт, с който се отхвърля конкретна молба за международна закрила като недопустима на основание съществуването на „сигурна трета страна“

или в смисъл, че

3) обратното приемане в „сигурната трета страна“ е въпрос, който се проверява само в момента на изпълнение на решението, ако решението за отхвърляне на молбата за международна закрила е основано на „сигурна трета страна“.

Приложими разпоредби на международното право

Женевска конвенция за статута на бежанците, подписана в Женева на 28 юли 1951 г. (*Сборник договори на Обединените нации*, том 189, стр. 150, бр. 2545 (1954 г.), влязла в сила на 22 април 1954 г., изменена с Протокола за статута на бежанците, подписан в Ню Йорк на 31 януари 1967 г. и влязъл в сила на 4 октомври 1967 г.: членове 1 и 33.

Европейска конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.: член 3.

Конвенция против изтезанията и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, подписана в Ню Йорк на 10 декември 1984 г. и влязла в сила на 26 юни 1987 г.: член 3.

Международен пакт за граждански и политически права, приет от Общото събрание на ООН на 16 декември 1966 г. и влязъл в сила на 23 март 1976 г.: член 7.

Приложими разпоредби на правото на ЕС и съдебна практика на Съда

Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 337, 2011 г., стр. 9): по-специално членове 4 и 21.

Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (преработен текст) (ОВ L 180, 2013 г., стр. 60): съображения 18, 34, 44, 46—48 и 50, член 31, параграф 2, и членове 33, 35, 38 и 39.

Харта на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), членове 18 и 19, параграф 2.

Решения на Съда от 19 март 2020 г., *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Томра)* (C-564/18, EU:C:2020:218); от 14 май 2019 г., *М и Х (Отнемане на статута на бежанец)* (C-391/16, C-77/17 и C-78/17, EU:C:2019:403); от 13 септември 2018 г., *Ahmed* (C-369/17, EU:C:2018:713); от 26 февруари 2015 г., *Shepherd* (C-472/13, EU:C:2015:117); от 7 ноември 2013 г., *Х и др.* (C-199/12—C-201/12, EU:C:2013:720), и от 21 декември 2011 г., *NS* (C-411/10 и C-493/10, EU:C:2011:865).

Приложимо национално право

Закон № 4375/2016 относно структурата и функционирането на Службата по предоставяне на убежище, Апелативния орган и Службата за прием и установяване на самоличността, създаването на Генерален секретариат за прием, транспонирането в гръцкото законодателство на Директива [2013/32/ЕС], разпоредби относно заетостта на лицата, ползващи

се с международна закрила и други разпоредби (ФЕК А' 51/3.4.2016 г. и корекция в А' 57/6.4.2016 г.).

Закон № 4636/2019 относно международната закрила и други разпоредби (ФЕК А' 169/1.11.2019 г.), изменен със закон № 4686/2020 за подобряване на законодателството относно имиграцията, изменение на разпоредбите на закони № 4636/2019 (А' 169), 4375/2016 (А' 51), 4251/2014 (А' 80) и други разпоредби (ФЕК А' 96/12.5.2020 г.) (членове 16 и 61): членове 2—38, 83—86 и член 92, параграф 1.

Кратко представяне на фактичката обстановка и на производството

- 1 На 3 юни 2021 г. в съответствие с член 86 от Закон № 4636/2019, по-специално с параграфи 2 и 3 от него, и след препоръка на директора на Службата по предоставяне на убежище от 14 май 2021 г., е прието междуведомствено постановление № 42799 на заместник-министъра на външните работи и министъра на имиграцията и убежището, озаглавено „Определяне на трети страни, квалифицирани като сигурни, и създаване на национален списък съгласно разпоредбите на член 86 от Закон № 4636/2019 (А' 169)“ (ФЕК В' 2425/7.6.2021 г.), с което е взето решение за „създаване на национален списък на сигурни трети страни, включващ Турция като сигурна трета страна, за кандидати за международна закрила с произход от Сирия, Афганистан, Пакистан, Бангладеш и Сомалия, в съответствие с разпоредбите на член 86 от Закон № 4636/2019“.
- 2 На 7 октомври 2021 г. жалбоподателите, а именно Somateio «Elliniko Symvoulío gia tous Prosfuges» (Сдружение „Гръцки съвет за бежанците“) и Astiki Mi Kerdoskopiki Etaireia „Ypostirixi Prosfygon sto Aigaio“ (Дружество с нестопанска цел „Подкрепа за бежанците в района на Егейско море“), подават жалба за отмяна на горепосоченото междуведомствено постановление.
- 3 След нова препоръка от страна на директора на Службата по предоставяне на убежище от 7 декември 2021 г. и в контекста на преразглеждането и актуализирането на данните, на които се основава спорното междуведомствено постановление, на 15 декември 2021 г. е прието, въз основа на същите разпоредби на Закон № 4636/2019, междуведомствено постановление № 458568, издадено от същите министри и озаглавено „Изменение на междуведомствено постановление № 42799/3.6.2021 г. на министъра на външните работи и министъра на имиграцията и убежището „Определяне на трети страни, квалифицирани като сигурни, и създаване на национален списък съгласно разпоредбите на член 86 от Закон № 4636/2019 (А' 169)“ (ФЕК В' 5949/16.12.2021 г.), с което, между другото, Турция отново е класифицирана като сигурна трета страна за горепосочените категории кандидати за международна закрила, а именно с произход от Сирия, Афганистан, Пакистан, Бангладеш и Сомалия.

- 4 След приемането на постановлението, на 3 март 2022 г., жалбоподателите депозират „писмено становище с искане за продължаване на производството“, целящо да постигне, от една страна, отмяната на междуведомствено постановление № 458568 от 15 декември 2021 г. в частта, в която Турция отново е класифицирана като сигурна трета страна за горепосочените кандидати за международна закрила и, от друга страна, продължаване на производството, свързано с първоначално оспореното междуведомствено постановление, и отмяна на този акт.
- 5 Сезирана по делото запитващата юрисдикция, Symvoulío tis Epikrateias (Държавен съвет, Гърция), в пленарно заседание приема за допустима само жалбата за отмяна на междуведомственото постановление от 15 декември 2021 г. (наричано по-нататък „обжалваното постановление“).

Основни доводи на страните в главното производство

- 6 В искането си за отмяна жалбоподателите твърдят, че спорното определяне на Турция като сигурна трета страна за посочените пет категории кандидати за международна закрила противоречи на член 86 (по-специално на параграф 5) от Закон № 4636/2019 и на член 38 (по-специално на параграф 4) от Директива 2013/32 — във връзка със съображение 44 от нея — тъй като, от една страна, възможността за обратно приемане на посочените чужди граждани в тази трета страна не е осигурена „чрез международни споразумения“, а от друга страна, както става ясно от изтъкнатите доказателства и предвид следваната от Турция практика в това отношение няма разумна перспектива посочените кандидати за международна закрила да бъдат приети обратно в тази страна. В това отношение жалбоподателите се позовават на последната препоръка на Службата по предоставяне на убежище, от 7 декември 2021 г., вследствие на която е прието обжалваното постановление и в която се отбелязва, че „от месец март 2020 г. до момента връщанията от Гърция към Турция са преустановени“.

Кратко изложение на мотивите за отправяне на преюдициалното запитване

- 7 Запитващата юрисдикция отбелязва, на първо място, че член 35 от Директива 2013/32 (във връзка с член 85 от Закон № 4636/2019) предвижда, че дадена страна може да се счита за първа страна на убежище за даден кандидат за международна закрила, ако, между другото, е изпълнено условието, че чуждестранният кандидат ще бъде приет обратно в тази страна, докато член 38 от същата директива, който се отнася до понятието за сигурна трета страна, предвижда в параграф 4 (във връзка с член 86, параграф 4 от Закон № 4636/2019), че „когато трета страна не разреши на кандидата влизането му на нейна територия, държавите членки гарантират, че на това лице е предоставен достъп до процедурата в съответствие с основните принципи и гаранции по глава II [от Директива 2013/32]“, т.е.

предвижда, в тези случаи, продължаване на разглеждането на молба за международна закрила, която преди това е била обявена за недопустима по смисъла на разпоредбите относно сигурната трета страна.

- 8 От тези разпоредби запитващата юрисдикция заключава, че за разлика от член 35 от директивата, който поставя прилагането на понятието за държава на първо убежище в зависимост от възможността за обратно приемане на чужденец, търсещ международна закрила в тази държава, формулировката на член 38, параграф 4), не поставя възможността за приемане или обратно приемане на чужденеца в третата страна като условие за прилагане на понятието за сигурна трета страна.
- 9 Запитващата юрисдикция напомня, че съгласно постоянната практика на Съда, за да се тълкува разпоредба от правото на ЕС, трябва да се вземат предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ, както и целите, преследвани от правната уредба, от която тя е част (вж. по-специално решение от 26 февруари 2019 г., *Rimšēvičs* и ЕЦБ/Република Латвия, C-202/18 и C-238/18, EU:C:2019:139, т. 45).
- 10 Запитващата юрисдикция, като припомня решението от 29 юли 2019 г. по делото Торубаров (C-556/17, EU:C:2019:626, т. 53), счита, че разпоредбите на Директива 2013/32 относно случаите на молби за международна закрила трябва да се тълкуват, включително в светлината на член 18 от Хартата, в полза на преследваната от тази директива цел, а именно да се гарантира, че молбите за международна закрила се разглеждат възможно най-бързо. Тази цел е отразена в съображение 18 от директивата, според което „в интерес едновременно и на държавите членки, и на търсещите международна закрила е по молбите за международна закрила да бъде вземано решение възможно най-бързо“, както и в значителен брой разпоредби от същата, които предвиждат, че действията на компетентните национални органи, свързани с процедурата по разглеждане на молби за международна закрила, трябва да бъдат извършени „възможно най-бързо“ (вж. например член 31, параграф 2 от Директива 2013/32).
- 11 По-специално, от тази гледна точка, според мнението на мнозинството от запитващата юрисдикция, член 38 от Директива 2013/32 (и, следователно, член 86 от Закон № 4636/2019) трябва да се тълкува в смисъл, че не може да се определи трета страна като сигурна, ако не е ясно, че ще бъде възможно приемането или обратното приемане на кандидата за международна закрила в тази трета страна, тъй като в противен случай просто би се удължило времето за разглеждане на молбата за международна закрила, както и несигурността на жалбоподателя по отношение на статута му на пребиваване в страната, в която е подал молбата, без при това да се изключва рискът от обратното му връщане в страна, където е изложен на преследване, и възможността за нарушаване на международните отношения между държавите. Запитващата юрисдикция добавя, че становището, според което възможността за приемане или обратно приемане на чужденец, търсещ

закрила в трета страна, е условие за определянето на третата страна като сигурна, е отразено в необвързващото право на Съвета на Европа, подкрепено е отчасти от теорията на международното право и е възприето от съдилищата на други държави — членки на Съюза.

- 12 Освен това, отново според мнозинството от запитващата юрисдикция, констатацията за изпълнение на условието за възможност за приемане или обратно приемане на чужденеца в сигурната трета страна предполага разглеждане както на съществуващото в нея правно положение — т.е. дали третата страна е поела правно задължение в това отношение — така и на реалното изпълнение от страна на последната на съответните ѝ задължения. От това следва, че когато изготвя национален списък на принципно сигурни трети страни, упражнявайки правото на преценка, предоставено ѝ с член 38, параграф 2 от Директива 2013/32, държавата членка не може, поради горепосочените съображения за бързо разглеждане на молбите за международна закрила, да определи нормативно трета страна като сигурна, без преди това да установи, че това условие — а именно възможността за приемане или обратно приемане в тази страна — е изпълнено по отношение на двата посочени по-горе елемента [„правен“ и „практически“].
- 13 Все пак, според двама членове на състава на запитващата юрисдикция, изразили особено мнение, приемането на регулаторен акт, определящ трета страна като сигурна за определени категории търсещи убежище лица (съгласно член 38, параграф 2 от Директива 2013/32 и член 86, параграфи 2 и 3 от Закон № 4636/2019) се ограничава само до обща оценка дали тази страна отговаря на критериите, описани в член 38, параграф 1 от Директива 2013/32 (член 86, параграф 1 от Закон № 4636/2019). Обратно, въпросът дали трета страна позволява или не на кандидата да влезе на нейна територия не се отнася до определянето на тази страна като сигурна по принцип, а до нейната достъпност (в конкретния случай), следователно този въпрос е свързан изключително с това дали молбата трябва да бъде отхвърлена като недопустима (съгласно член 33, параграф 2, буква в) от директивата) или разглеждана по същество (съгласно член 38, параграф 4 от директивата) (вж. решение от 14 май 2020 г., FMS и др., C- 924/19 PPU и C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, т. 153), т.е. с въпрос, който по принцип може да се провери само в момента на изпълнение на решението (вж. заключението на генерален адвокат Pikamäe в съединени Дела FMS и др., C-924/19 PPU и C-925/19 PPU, EU:C:2020:294, по-специално т. 111, 114 и 127). Когато, както в разглеждания случай, се окаже, че страна, определена с регулаторен акт като сигурна трета страна за определени категории търсещи убежище лица, не приема тези лица през определен период от време, посоченият регулаторен акт не е незаконосъобразен (той би бил такъв, ако не са изпълнени условията, посочени в член 38, параграф 1 от Директива 2013/32). Независимо от това, за да се гарантира практическата ефективност на разпоредбите на Директива 2013/32 (чиято цел е да осигури ефективен, лесен и бърз достъп до процедурата за признаване на международна закрила), тълкувани в светлината на членове 18 и 47 от Хартата, трябва да се

приеме, че ако към момента на подаване на молбата за убежище вече е известно, че третата страна няма да позволи на кандидата да влезе на нейна територия, молбата за убежище не може да бъде отхвърлена като недопустима въз основа на понятието за сигурна трета страна, а ще трябва да бъде разгледана по същество в съответствие с член 38, параграф 4 от Директива 2013/32 (член 86, параграф 5 от Закон № 4636/2019).

- 14 Освен това, според други двама членове на състава на запитващата юрисдикция, тъй като трябва да бъде разгледан към момента на изпълнение на решението на компетентния национален орган, отхвърлящо молбата за международна закрила като недопустима по съображение за сигурна трета страна, въпросът за възможността за приемане или обратно приемане на чужденеца в сигурната трета страна не представлява основание за законосъобразност на нормативния акт, който определя сигурните трети страни като цяло, нито на индивидуалния акт, с който се отхвърля посочената молба.
- 15 Запитващата юрисдикция добавя, че с първия член на Закон № 2926/2001 (ФЕК А' 139/27.6.2001 г.) е ратифицирано Споразумението от 20 януари 2000 г. между Република Гърция и Република Турция за сътрудничество между Министерството на обществения ред на Република Гърция и Министерството на вътрешните работи на Република Турция в борбата с престъпността, по-специално с тероризма, организираната престъпност, незаконния трафик на наркотици и незаконната имиграция, член 8 от което гласи следното: „Страните си сътрудничат в борбата срещу незаконната имиграция. В очакване на сключването на споразумение за обратно приемане, Страните ще разрешат повторното влизане на лица, техни граждани и граждани на трети държави, които са преминали или са преминавали незаконно границата на една от Страните, от територията на другата Страна. За тази цел Страните съвместно ще определят, възможно най-скоро и посредством конкретен текст, принципите и процедурите, за обратно приемане на засегнатите лица“. За прилагането на горепосочения член 8 е изготвен Протокол за прилагане от 8 ноември 2001 г., ратифициран с първия член на Закон № 3030/2002 (ФЕК А' 163/15.7.2002 г.).
- 16 Освен това на 16 декември 2013 г. е сключено Споразумение между Европейския съюз и Република Турция за обратно приемане на незаконно пребиваващи лица, което е ратифицирано от името на Съюза с решение на Съвета на Европейския съюз от 14 април 2014 г. (ОВ L 134, 2014 г., стр. 3). Член 4 от него, озаглавен „Обратно приемане на граждани на трети държави и на лица без гражданство“, предвижда следното: „1. Турция приема обратно, по молба на държава членка и без извършване на други формалности от тази държава членка, освен предвидените в настоящото споразумение, всеки гражданин на трета държава или лице без гражданство, който/което не отговаря или вече не отговаря на действащите изисквания за влизане, престой или пребиваване на територията на молещата държава членка, при условие че в съответствие с член 10 [който се отнася до

доказателствата по отношение на граждани на трети държави и лица без гражданство] е установено, че съответното лице [...] в) е влязло незаконно и директно на територията на държавите членки, след като е пребивавало на територията на Турция или е минало транзитно през нея.[...]

- 17 Освен това на 15 октомври 2015 г. Турция и Европейският съюз се споразумяват за съвместен план за действие, насочен към укрепване на тяхното сътрудничество в областта на подкрепата за сирийски граждани, получили временна международна закрила, и в областта на управлението на миграцията в отговор на породената от ситуацията в Сирия кризата. На 29 ноември 2015 г. държавните или правителствените ръководители на държавите — членки на Съюза, се срещат със съответната турска страна. В резултат на тази среща страните решават да активират съвместния план за действие и по-специално да засилят активното взаимно сътрудничество по отношение на мигрантите, които не се ползват от международна закрила, чрез възпрепятстване на пътуванията към Турция и Съюза, гарантиране на прилагането на разпоредбите на двустранните споразумения за обратно приемане и бързо връщане на мигранти, които не се ползват от международна закрила, в техните държави на произход. Впоследствие, на 18 март 2016 г., на уебсайта на Съвета на Европейския съюз под формата на прессъобщение № 144/16 е публикувано изявление, с което се обобщават резултатите от „третата среща от ноември 2015 г., посветена на задълбочаването на отношенията между ЕС и Турция, и на решаването на миграционната криза“ между членовете на Европейския съвет и съответната турска страна.
- 18 Според запитващата юрисдикция от цитираните по-горе международни текстове става ясно, че регулаторният законодател правилно е счел, че Турция е поела правното задължение да приеме, при определени условия, връщането от Гърция на чужденци, търсеци международна закрила. Следователно условието, произтичащо от член 38, параграф 4 от Директива 2013/32 (и следователно от член 86, параграф 5 от Закон № 4636/2019), е изпълнено по отношение на първия му елемент („правния“).
- 19 Що се отнася обаче до втория елемент, свързан с ефективното спазване от страна на Турция на нейните правни задължения в това отношение, условието не е изпълнено, тъй като няма данни за обратно приемане в Турция на кандидати за международна закрила, чиято молба за международна закрила е отхвърлена като недопустима на основание „сигурна трета страна“, а напротив, както изрично е посочено в нотата от 3 декември 2021 г. на отдел „Процедури и обучение“ на Службата по предоставяне на убежище, която придружава препоръката от 7 декември 2021 г. на директора на същата служба, вследствие на която е прието обжалваното постановление, „от месец март 2020 г. към момента [т.е. за период от над 20 месеца] връщанията от Гърция към Турция са преустановени“, без да се прави каквато и да било разлика с оглед на правното основание (горепосочените международни споразумения или

съвместна декларация на Европейския съюз и Турция), въз основа на което са постановени връщанията.

- 20 Запитващата юрисдикция също така счита, че твърдението на ответниците, според което обжалваното постановление не е опорочено в това отношение, не може да бъде прието, по-специално защото оспорваното неприлагане [на съвместното изявление от 18 март 2016 г.] е временно „и повече или по-малко оправдано [от обстоятелствата]“, в смисъл, че „Турция временно не допуска обратно приемане през последния период поради пандемията от COVID (неоспорим глобален факт)“, тъй като това твърдение не е подкрепено от доказателствата в преписката по делото. Освен това не личи компетентният орган да е проучил възможността позицията на Турция по този въпрос да се промени в близко бъдеще.
- 21 Следователно, поради тази причина, според мнението на мнозинството относно тълкуването на член 38 от Директива 2013/32 и член 86 от Закон № 4636/2019, жалбата следва да бъде уважена и обжалваното постановление да бъде отменено в частта, в която Турция се определя като сигурна трета страна за кандидатите за международна закрила с произход от Сирия, Афганистан, Пакистан, Бангладеш или Сомалия. Обратно, според мнението на малцинството констатацията, че кандидатите за международна закрила действително са били одобрени за обратно приемане не представлява основание за законосъобразността на регулаторния акт, определящ трета страна като принципно сигурна, а се отнася по-скоро до следващите етапи на административното производство.
- 22 Запитващата юрисдикция уточнява, че до Съда вече е било отправяно преюдициално запитване относно тълкуването, между другото, на член 38 от Директива 2013/32. По-специално, в съединени дела C-924/19 PPU и C-925/19 PPU, FMS и др. (EU:C:2020:367), унгарски съд е отправил — в контекста на обжалване на индивидуални актове на националния административен орган — преюдициално запитване, с което се иска от Съда на ЕС да изясни дали от член 33, параграфи 1 и 2, букви б) и в) и членове 35 и 38 от Директива 2013/32, във връзка с член 18 от Хартата, произтича, че обратното приемане в третата страна е кумулативно условие за прилагането на съответните основания за недопустимост, т.е. за приемане на решение на такова основание, или е достатъчно да се установи, че това условие е изпълнено само към момента на изпълнение на посоченото решение. Съдът обаче е приел горепосоченият въпрос за недопустим, тъй като националният съд не е обяснил защо счита, че не може да се произнесе по отнесения до него спор без отговор на този въпрос (решение от 14 май 2020 г., FMS и др., C-924/19 PPU и C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, т. 172—174). Запитващата юрисдикция обаче посочва, че в това отношение генерален адвокат Pikamäe е изтъкнал следното в своето заключение: „докато изискването за доказано обратно приемане е едно от кумулативните условия за приемане на решение на основание „първа страна на убежище“ по член 33, параграф 2, буква б) от Директива 2013/32, приемането или обратното приемане от „сигурна трета

страна“ трябва да се провери едва в момента на изпълнението на решение на основание по член 33, параграф 2, буква в) от тази директива“ (Заключение на генерален адвокат Рикамæе по обединени дела FMS и др., C-924/19 PPU и C-925/19 PPU, EU:C: 2020:294, параграф 127).

- 23 Предвид гореизложеното запитващата юрисдикция заключава, че са налице основателни съмнения относно смисъла на член 38 от директивата, и следователно счита за необходимо да отложи окончателното решение по жалбата за отмяна на обжалваното постановление, в частта, в която се оспорва определянето на Турция като сигурна трета страна за определени категории чужди граждани, и да постави съответните преюдициални въпроси пред Съда на ЕС.
- 24 Накрая, запитващата юрисдикция иска преюдициалното запитване да бъде разгледано по реда на бързото производство съгласно член 105 от Процедурния правилник на Съда, тъй като въпросите за тълкуване на правото на ЕС, които засяга преюдициалното запитване, се отнасят, по-специално поради нормативния характер на оспорваното постановление, до голям брой спешни случаи, попадащи в обхвата на разпоредбите на правото на ЕС относно пространството на свобода, сигурност и правосъдие, и по-специално относно политиките, свързани с граничния контрол, убежището и миграцията (част трета, дял V, глава II от Договора за функционирането на Европейския съюз).